

Старата жена се обърна към мене, подирѣ се на тоягата си, подигна треперящата, си глава, пое дѣхъ и проговори съ хрипливъ гласъ :

— Отъ дѣ се отива синко за боятъ, тамъ дѣто гърмятъ голѣмитѣ топове, дѣто летятъ куршумитѣ и дѣто смъртъта безжалостно взема човѣшкитѣ души?

Думитѣ, тя изговаряше бавно, почти на срички.

— Кого ще търсишъ тамъ, бабо?

— Сина си ще търся чадо, единичкия си синъ! Писаха ми, че билъ тежко раненъ. Ето писмото. Дълъгъ пѣтъ изминахъ до като намѣря полка . . .

Тя тежко дишаше. Говорѣше бавно, провлечено. Лицето ѝ бѣ изпито отъ умора и мжка. Отъ очитѣ ѝ капѣха едри сълзи...

— Тукъ ще кривнешъ, бабо, по тази пѣтека и ще отидешъ въ селцето. Тамъ сж тежко раненитѣ, казахъ азъ.

Тя бързо тръгна по калната пѣтека.

Скоро фигурата ѝ потъмнѣ въ мъглата и се изгуби.

Изведнажъ тѣжни удари се разнесоха отъ селската камбанария. Звукътъ трепкаше печално, сѣкашъ плачеше надъ неженъ, самотенъ гробъ . . .

Дивъ сърцераздирателенъ писъкъ се чу близо въ мъглата и се слѣ съ камбанния звънъ . . .

Бѣше тиха студена вечеръ. Мъглата все припаднаше и леко закриваше почернѣлия отъ врѣмето кръста на селската камбанария, отъ която идѣха, тѣжни, монотонни погребални удари . . .

20.

Учителѣтъ.

Бѣше прѣдъ разсѣмване.

Звѣздитѣ една слѣдъ друга, като изплашени врабчета бѣгаха отъ хоризонта.

Студениятъ вѣтъръ играеше по умисленитѣ лица на войницитѣ и тихо, леко ги милваше съ студенитѣ си крилѣ.